

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Η. STEIN

‘Ο Γκλάντιες ήσυχος επέστρεψε στην κα-
τασκήνωσι του. ‘Ο Γιουάν θα σιωπούσε,
μπορούσε να μείνη κι’ αυτήν την εβδομάδα
καί να τσεπώσει τα παχιά του κέρδη.

Αΐφνης έβαλε τὰ χέρια του επάνω από
τὰ μάτια του.

Κάποιος δὲν ήρχετο εκεί; Τόσον πρωί
τὸν έσπρωχνε ή περιέργεια επισκέπται;

Μπορώ να σᾶς μιλήσω;

‘Ο ξένος είχε πιά πλησιάσει.

—Βέβαια, βέβαια, έσπευσε ν’ απαντήσει

‘Ο έγκληματίας έχει μεγάλην ιδέαν διὰ
τὸν εαυτόν του. Δὲν γνωρίζει πόσον άνόπη-
τος εἶνε. Νομίζει ότι εἶνε έξυπνος επειδή
δύναται να κερδίζη χρήματα, χωρίς να έρ-
γάζεται. Εἰς τὸ βάθος ή ρίζα τοῦ κμκοῦ διη
κάθε έγκλημα εἶνε ή άκνηρία.

* *

—‘Ακούσατε τὸν Φόρδ.

—Τι σᾶς παρέσχεν μεγαλειτέραν εὐχαρί-
στησιν; ήρωτήθη ὁ μέγας βιομήχανος ‘Ερ.
Φόρδ.

—Δὲν κάμνω τίποτε διὰ να μοῦ δίδη εὐ-
χαρίστησιν, άπλήτησεν. Κάμνω, ὅτι απαι-
τεῖται. Δὲν εκλέγω ποτέ τὸν εὐκολώτερον
δρόμον. ‘Εκλέγω πάντοτε τὸν δυσκολώτε-
ρον. Δὲν κάμνομεν ποτέ κάτι πολὺ καλὸν,
διὰν προσέχωμεν εἰς τὴν εὐχαρίστησιν.

Αὐτὰ πρέπει να έχουν πρὸ πάντων ήπ’
ὄψιν τους οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουν
πρὸς ἕνα επάγγελμα ὡσεὶ να επρόκειτο να
δοκιμάσουν τῆς πύστες ἑνὸς ζαχαροπλα-
στεῖου.

ὁ Διευθυντής. ‘Ο ἔγτονος τόνος τῆς ἐρωτή-
σεως τὸν είχε πτοήσει.

‘Ωδήγησε τὸν ξένον στην μεγάλην σκηνήν
τὴν ὁποῖαν κατοικοῦσαν πίσω ἀπὸσιδερένια
κάγκελα τὰ ἄγρια θηρία. Μπρὸς ἀπὸ ἕνα ἀ-
διανὸ κλουβὶ ἐστάθηκε ὁ ξένος.

—Τι ἦταν ἐδῶ;

—Αὐτὸ—αὐτὸ εἶναι κλουβὶ βοθητικὸν,
εἶπεν αὐτός.

Μία ὑποπτὴ ματιὰ ἔπεσε επάνω του.

‘Επειτα επροχώρησαν πρὸς τὸ μικρὸν
γραφεῖον εἰς τὸ βάθος.

—Εἶμαι ὁ αστυνομικὸς Ζὰν Χόλστεν, ἐ-
ξήγησεν ὁ ξένος εἰς τὸν ἔντρομον διευθυ-
τὴν τοῦ θηριοτροφείου. ‘Απαντήστε μου
χωρὶς ὑπεκφυγὰς παρακαλῶ.

‘Ο Γκλάντιες τρέμοντας ἐπιάστηκε ἀπὸ
ἕνα τρῦπέζι.

—Τι ἔκαμες τὸν φθισικὸν πίθηκο;

—Τὸν ἐσκότωσα καὶ τὸν ἔθαψα.

—Μὴ ψεύδουσαι! τοῦ ἐφώναξε κατὰ πρό-
σωπο ὁ Χόλστεν. Τῆ ψεῦδος τὸ μόνο ποῦ
κατορθώνει εἶναι να χειροτερεύη τὰ πράγ-
ματα.

Γνωρίζω ὅτι τὸν πούλησες σέβαν γιατρό.
Γιατὶ ἐσιώπησες ἂν καὶ ἔμαθες ὅτι συνελή-
φθῆ;

‘Ο Γκλάντιες ἔπεσε σὲ μιὰ καρτέκλα.

—Γιατὶ; Μὰ γιατὶ ὁ πίθηκος ἦταν φθι-
σικος καὶ θα μοῦ ἔκλειναν τὸ θηριοτροφεῖο
μου ἐκ φόβου μεταδόσεως. Καὶ ἔπειτα δὲν
θα ἐκέρδιζα πλέον τίποτε.

—‘Ωστε γιὰ τὸ κέρδος ἀφήκες ἕναν ἀθῶο
στὴ φυλακή. ‘Εντροπή κ. Γκλάντιες!

‘Ο Χόλστεν ἐσηκώθη. Σήμερα ἀμέσως να

μαζέψης τὰ πράγματά σου καὶ νὰ φύγης. Τὰ κέρδη ποῦ θὰ χάσης ἄς σοῦ εἶναι ἀρκετὴ ποινή.

Πρὶν καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Θηριοτροφείου προφθάσει νὰ ἐκφράσῃ τίς εὐχαριστίες, ὁ Χόλστεν εἶχεν ἀπομακρυνθεῖ μὲ διευθύνσει πρὸς τὰς φυλακές:

— Γνωρίζω τὸ μυστικὸ σας, γιατρὲ, ἀνοιξε ὁ Χόλστεν τὴν συζήτησι μὲ τὸν Γιουάν μόλις εἰσῆχθη τὸ κρατητήριό του. Δὲν κατώρθωσα μόνον νὰ διαβάσω τὸ χαρτί μὲ τὴν μυστικὴν γραφή, ἀλλὰ εἴμουνα καὶ στοῦ Γκλάντιες καὶ τὰ ἔμαθα ὅλα.

Γιατὶ εἰσιωπήσατε;

‘Ο Γιουάν ἐκοίταξε τὸν Χόλστεν στὰ μάτια.

Γιατὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ καὶ δὲν ἤθελα νὰ ζημιώσω ἕνα πτωχὸν ἄνθρωπο.

Μόνον ἦταν ἡλίθιο νὰ μοῦ στείλῃ τὸ ἀναθεματισμένο ἐκεῖνο χαρτί. Γιατὶ πρῶτα ἐκοπίασα πολὺ νὰ τὸ διαβάσω καὶ ἔπειτα τὸν ἐπρόδωσε κιόλας.

‘Ο Χόλστεν ἔτεινε τὸ χέρι του στὸν γιατρό:

— Τιμῶ τὴ γνώμη σας. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποῦ ἀνέντευνα στὴν κράτησί σας, τοῦ εἶπε θερμοῦ.

— Μὰ αὐτὸ ἦταν τὸ καθῆκον σας, τοῦ ἀπήγγησε ὁ γιατρὸς σφίγγοντάς του τὸ χέρι “Ἄν θέλε ε νὰ μοῦ κάμετε εὐχαρίστησι θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ διηγηθῆτε πᾶν ὅτι συνέβη τῆς τελευταίας ἡμέρας.

‘Ο Χόλστεν μὲ λίγα λόγια τοῦ εἶπε τὶ συνέβη. Σκεπτικὸς τὸν ἤκουε ὁ Γιουάν.

— Μόλις ἐδιάβασα γιὰ τοὺς μυστηριώδεις θανάτους ἢ πρῶτη μου σκέψις ἦταν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιδημίας. ‘Η ἔρρευνα ὁμοῦ ποῦ ἔκαμα στὸ νεκροσκοπεῖο μὲκαμε ν’ ἀλλάξω γνώμη.

Στὴν νεότητά μου ἤμουν γιατρὸς στῆς τροπικὲς χώρες καὶ μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσω κάτι τέτοια πράγματα. Μόλις εἶδα τὴν παράξενη ἀκαμψία τῶν σωμάτων πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα, ὅτι ὅλες αὐτὲς ἢ γυναικὲς πέθαναν ἀπὸ δηλητηρίασι ἀπὸ μιὰ δηλητηρίασι ποῦ προκαλεῖ τὴν ἀκαμψία αὐτὴ καὶ ποῦ προέρχεται ἀπὸνα χυμὸ ποῦ παρασκευάζουν μόνον οἱ αὐτόχθονες κάτοικοι τῶν τροπικῶν χωρῶν....»

— Αἱ, ‘Ο Χόλστεν ἐτινάχθη ἐπάνω.

«Αὐτὸ εἶναι μιὰ νέα ἀνακάλυψι, γιατρὲ,

μου ἐδῶκατε μιὰ νέα κατεῦθυνσι στὲς ἔρρευνές μου, ἐλάτε, πάμε στὸ νοσοκομεῖο ὅπου εὐρίσκεται τὸ πτώμα τῆς θνιδος Τέν. Πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσετε ἀμέσως!

Καὶ ἐτραβήξε μαζί του τὸν γιατρό σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

‘Ο Τζὼν Μπέρκ ἐκάθητο κοντὰ στὸ κρεββάτι ποῦ εἶχαν τοποθετήσῃ τὸ πτώμα τῆς μνηστῆς του. Εἶχε ἕνα κραιγιόνι στὸ χέρι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀποθανάτισῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγαπημένης του. ‘Ο ἀρχισυντάκτης ἐκάθητο ἀπέναντί του.

— Πτωχὸ μου κορίτσι, ἐθρηνοῦσε πτωχὸ μου μικρὸ μου παιδάκι. Καὶ ἤμουν τόσον σκληρὸς μαζί σου! “Ἀχ! Μπέρκ, μὲ πόση χαρὰ θὰ συγκατένευα τώρα στὸ γάμο σας, ἂν μ’ αὐτὸ μπορούσα νὰ ζωντανέψω πάλιν τὴν Γκίγκιτ μου.

— Πολὺ ἀργὰ κ. Τέν, ἐπιθύρισε ὁ νεαρὸς ζωγράφος μὲ μισοσβυσμένην φωνή.

‘Εδῶ καμιά ὑπόσχεσι δὲν μπορεῖ πιά νὰ βοηθήσῃ.

Καὶ ἤρχισε πάλιν τὴ δουλειὰ του σιωπηλά. ‘Απὸ καιροῦ σὲ καιρὸ ἔριχνε καὶ καμιά ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς.

— Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ πιστέψω στὸν θάνατό της, ἀρχισε πάλιν ὁ κ. Τέν. Δὲν φαίνεται νὰ μετεβλήθῃ καθόλου.

— Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιμὸν ἔμένα. Ναὶ μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα ὅτι βλέπω περισσότερο αἷμα στὰ μάγουλά της. ‘Αλλ’ αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ πλάνη. ‘Ακόμη καὶ ὁ καθηγητῆς εἶπε πῶς εἶναι νεκρά. Καὶ ὁμοῦ... πάλιν ἐκοίταξε ὁ Τζὼν μὲ προσοχὴ τὴν Γκίγκιτ.

Τὸ νεαρὸ κορίτσι ἐκεῖνονταν στὸ προσκέφαλο. ‘Ακίνητος τὰ χέριμα σταυρωμένα, ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἐτοίμασαν ὁ γιατρὸς καὶ ἡ ἀδελφή. Μιὰ μαρμάρινη ὠχρότης ἐκάλυπτε τὴν ἐπιδερμίδα. Αἰφνης ὁ Τέν ἀνεσκήρτησεν.

— Ναὶ εἶπε χωρὶς ἀναπνοή. Ναὶ τώρα βλέπω καθαρά! Τώρα χρωματίστηκαν τὰ μάγουλά της περισσότερο!

Καὶ οἱ δύο τοὺς ἐσηκώθησαν, καὶ ἔσκυψαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπο της. Τὴν στίγμην αὐτὴν ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ ὁ Χόλστεν μαζὺ μὲ τὸν Γιουάν ἐμπήκαν μέσα.

— Χόλστεν, γιὰ κοίταξε μόνο. Μοῦ φαίνεται, ζῆ! ‘Η φωνὴ τοῦ Μπέρκ ἔτρεμε. Εἶχε

σταυρώσει τὰ χέρια του.

—Θεέ μου εισάκουσε τὴν παράκλησί μου.
‘Ο Χόλστεν καὶ ὁ γιατρὸς ἐπλησίασαν στὸ κρεβάτι.

—Κάλεσε τὸν Διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου, παρεκάλεσε ὁ Γιουὰν τὸν νεαρὸν ζωγράφου.

Πιστεύω κι’ ἐγὼ, ὅτι ἐπλανήθη στὴν διάγνωσί του.

Ἐνῶ ὁ Τζὼν ἔσπευσε στὸν Δρ. Πάρκερ ἤρχισε ὁ Γιουὰν νὰ ἐξετάζη μὲ προσοχὴ τὴν καρδιά καὶ τοὺς πνεύμονας τοῦ νεαροῦ κοριτσιοῦ.

—Ἀκόμη δὲν ἀκούεται κανεὶς παλμὸς στὴν καρδιά, εἶπεν, κύριε Τὲν προσπαθήστε μαζί μου νὰ θέσωμεν μὲ κινήσεις τῶν βραχιόνων σὲ λειτουργία τοὺς πνεύμονας.

Καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα.

—Πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦσαμε κανένα δυνατὸ μέσο εἶπεν ὁ γιατρὸς στὸν εἰσερχόμενον Δρ. Πάρκερ. Ἴσως καμιὰ φλεβοτομὴ νὰ θέσῃ σὲ κίνησι τὸ αἷμα.

Γρήγορα ἔγιναν ὀδρατὰ προκαταρκτικὰ. Μιὰ ἐλαφρὰ τομῆ....

—Πολὺ ἀργὰ, εἶπεν ὁ Πάρκερ, βλέπετε, ὅτι μόνο νερὸ βγαίνει. ‘Ο Γιουὰν ἐκίνησε τὸ κεφάλι του. Ἄς περιμένουμε, εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή. Ἐκεῖ.... νὰ βγαίνει αἷμα!

Καὶ πράγματι ἤρχισαν ἀπὸ τὴν τομὴ νὰ χύνωνται σιγὰ σιγὰ σταγόνας αἷμα.

—Κινεῖται, ἐφώναξε αἴφνης ὁ Μπέρκ, ποῦ μὲ μάτια ναρκωμένα παρατηροῦσε τὸ πρόσωπο τῆς Γκίγκιτ.

—Κινεῖται ζῆ.

Καὶ ὁ Χόλστεν ἐπλησίασε τώρα. Καὶ πράγματι, σιγὰ, σχεδὸν ἀπαρητήρητα, ἤρχισαν νὰ χρωματίζονται τὰ μάγουλα τῆς Γκίγκιτ. Τὰ χεῖλη τῆς ἄνοιξαν καὶ ἡ πρώτη ἀναπνοὴ τῆς ἐσήκωσε τὸ νεαρὸ της στῆθος.

‘Ο Τὲν ἀπὸ τὴν ταραχὴ του ἔπεσε πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ κοριτσιοῦ του. Τοῦ ἐχάρizan πάλιν τὴν πολυαγαπημένην κόρη του! ὁ Μπέρκ ἐτραβοῦσε τὰ χέρια τῆς μνηστῆς του ὄλο καὶ στὰ χεῖλη του. Ἐνῶ ὁ Πάρκερ μ’ ἐνδιαφέρο παρακολουθοῦσε τὴν βραδεῖα ἀνάστασι τῆς Γκίγκιτ, ὁ Γιουὰν μὲ προσοχὴ ἔχυσε, τὸ αἷμα ποῦ βγήκε ἀπὸ τὴν τομὴ σ’ ἕνα γυαλί.

—Ὅα κάμω ἀμέσως ἐξέτασι εἶπε στὸ Χόλ

στεν. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα θὰ σᾶς τὸ ἀναγγέλω κατόπιν. Μοῦ φαίνεται, ὅτι εὐρισκόμεθα μερὶς σὲ μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψι.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις τὴν ἄνοιξε, συνεκρούσθη μὲνα κουρτελιάρη ποῦ ἤθελε μὲ βία νὰ μπῆ μέσα.

—Τὶ θέλετε ἐδῶ, τὸν ἐρώτησε ὁ γιατρὸς.

‘Ο Χόλστεν ἐγύρισε κι’ ἐκοίταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

—Τί;.... ὁ Γκόντινορ! ἐφώναξε. Πῶς βρεθῆκατε σ’ αὐτὴ τὴν κατάστασι;

Ἦτο πράγματι ὁ ἐπιθεωρητής.

—Πρέπει νὰ σᾶς δμιλήσω ἀμέσως, μὰ ἀμέσως!! εἶπε.

‘Ο Χόλστεν ἐκοίταξε τὴν Γκίγκιτ. Εἶχε πιά τελείως ξυπνήσει καὶ εὐρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

—Ἐδῶ ὅλα εἶναι ἐν τάξει, εἶπε. Ἐλάτε Γκόντινορ, σᾶς πέρνω μαζί στὸ αὐτοκίνητό μου....

Μόλις οἱ δύο κύριοι ἐκάθησαν φρεσκαρισμένοι καὶ δυναμωμένοι στὲς πολυθρόνες του ἄρχισε ὁ Ἐπιθεωρητής κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ πράγματα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ξέρω μόνον τὰ ἐξῆς: Μόλις μὲ ἀφήνατε γιὰ νὰ ἐρευνησετε τὸν κῆπο ἐκαθήμεν στὴν καρέκλα κοντὰ τὴν νεκρὰ θνίδα Μπράνκ. Τότε ἤκουσα ἕνα κλειδὸ νὰ γυρῆ καὶ ἐνόμισα, ὅτι εἰτθε σεῖς. Τίποτε ὁμως δὲν ἐκινήθη. Μόνον μιὰ παράξενη γλυκειὰ μυρωδιὰ ἐξαπλώθηκε στὸ δωμάτιο. Μόλις ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει, εἶδα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ—τὰ πόδια μου ἤρνοῦντο νὰ μὲ ὑπηρετήσουν τὰ μάτια μου ἔκλεισαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω—Ἄσφαλῶς θ’ ἀποκοιμήθηκα.

—Λοιπὸν παρακάτω, εἶπεν ὁ Χόλστεν ποῦ ἦταν ἀνυπόμονος.

—Ναὶ αὐτὸ εἶναι! Μόλις ἐξύπνησα εἶδα ὅτι εὐρισκόμουν στὸ μέσον ἑνὸς ἀγροτικοῦ δρόμου. Τὰ φορέματα μου ἦσαν καταξεσχισμένα καὶ καταλερωμένα. Εὐτυχῶς μόνον ποῦ μοῦ εἶχαν ἀφήσει τὰ χρήματα μου. Στὸν δρόμο ἦδρα ἕνα ἀμάξι ποῦ μὲ ἔφερε στὸν πλησιέστερο σταθμὸ. Αὐτὸς ἦταν τοῦ Μπλαϊκντοργ. Ἐκεῖ ἐπῆρα τὸ τραῖνο καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας ἤμουν ἐδῶ. Μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσητε πῶς εὐρέθηκα ἐκεῖ πέρα.

—Πρώτα σᾶς ἐκοίμησαν καὶ ἔπειτα σᾶς ἀπήγαγον, ἀπήνησε ὁ Χόλστεν ξηρά.

—Ναί, ἀλλὰ ποιός καὶ πῶς; ὁ Γκόντινορ ἦτο ἀκόμη ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

—'Απὸ ποῖον; μὰ ἀπὸ τοὺς ληστές τῶν πτωμάτων. Καὶ πῶς;... Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω ἀκόμη. 'Ἐχω μόνο τῆς ὑποψίεσ μου. Λοιπὸν κυρία Λούγκοβ, διεκόπη τὶ μᾶς φέρνεις;§ 'Ἡ οἰκονόμος ἔδωκε στὸν Χόλστεν μιά κάρτα.

—Μόλις τὴν ἔφεραν, εἶπε.

—Εἰ τί σημαίνει αὐτὸ; ὁ Χόλστεν ἐγύρισε τὸ φύλλο ἀπὸ ὅλες τῆς μεριές. Μιά κάρτα χοροῦ;—μὲ τὴν διεύθυνσί μου; 'Ἐκοίταξα τὴν δυσανάγνωστη ὑπογραφή καὶ ἀμέσως ἐφώναξε ἐκπληκτός «Τσόε Μπάνκ!»

ἌΟ Γκόντινορ ἐνινάχθη ἐπάνω.

—'Ἡ ἐξαφανισθεῖσα νεκρά, ἐφώναξε ἀπὸ τὴν ἴδια;

—Εἶναι ἡ ὑπογραφή της, ἀπήνησε ὁ Χόλστεν. 'Αφήστε με νὰ διαβάσω: «Δὲν ἀκούω τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιά ἐλαφρά βομβή. 'Απὸ τὸ παράθυρο δὲν μπορῶ νὰ δῶ. Δὲν εἶναι ἀπὸ τζάμι. 'Ἐχει ὅμως μιά μικρὴ χαρμάδα. 'Ἰσως βρῆ κανεὶς τὴ κάρτα αὐτὴ ποῦ θὰ πετάξω ἔξω. 'Ανθρώπους δὲν εἶδα ἀκόμη. Ζῶ καὶ ἔμεινα ὄχις... Βοήθη ἢ στε με, σώστε με, σώστε με. Τσόε Μπάνκ.»

—Ναί, ἀλλὰ ποῦ εἶναι; ἐφώναξε ὁ Γκόντινορ. Μᾶς λείπουν ὅλα τὰ στοιχεῖα. Τέλος

ἔχουμε ἓνα ἴχνος καὶ ὅμως ὅλη ἡ ὑπόθεσις στέκει ἀμόμη στὸν ἄερα.

ἌΟ Χόλστεν βυθίστηκε στὶς σκέψεις του. 'Ἐπειτα πετάχτηκε ἐπάνω.

—Ναί, Γκόντινορ, τώρα ἔχω τὸ ἴχνος. Καὶ πράγματι αἰωρεῖται στὸν ἄερα.

ἌΟ Γκόντινορ τὸν ἐκοίταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε. ἌΟ Χόλστεν δὲν ἐπρόσεξε τὴν περιεργεία του. 'Ἐπῆρε ἓνα σχέδιο τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη του καὶ τὸ ἀπλώσε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Λοιπὸν ἐδῶ εἶναι ἡ πόλις μας—ἐκεῖ περὶπου τὸ μέρος ὅπου ξαναβρεθῆκατε—ἡ Διεύθυνσις πηγαίνει ἀπὸ τὸ Μπλακντουρν πρὸς τὸν μεγάλον σταθμὸν τῆς διακλαδώσεως ἢ κατ' εὐθείαν πρὸς τα ὄρη,» 'Ἡ φωνὴ του ἔσβυσε σὲ σιγανὰ ψιθυριὰ.

'Ἡ σκέψεις του εἶχαν στροχωρήσει πολὺ πιό περισσότερο. 'Ακολουθοῦσαν φανταστικὰ τὰ ἴχνη τῶν μυστηριωδῶν ἀπαγωγέων.

ἌΟ Γκόντινορ ἐσηκώθηκε σιγά. ἐγνώριζε καλὰ τὸν συνάδελφο του, καὶ κατάλαβε ὅτι σήμερα δὲν θὰ μάθενε τίποτε περισσότερο ἀπὸ τα σχέδια καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Χόλστεν.

'Ἐφυγε καὶ ὁ Χόλστεν ἔμεινε ἀκίνητος ἀπροσπέλαστος γιὰ καθὲ τι τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, βυθισμένος στὰς σκέψεις του.

(Ἄκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

—*Ἐυσεσῶρευσις δέσεων.*

ἌΟ κύριος Ἄνδρέας Ἔσς ἀπέστειλεν τελευταίως μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων συνιστῶν ἓνα νέον ποῦ ἦθελε νὰ γίνῃ διανομῆς.

ἌΟ διευθυντῆς τῶν ταχυδρομείων ἀπήνησε ἀμέσως καὶ ἐν βίᾳ «ὅτι σύμφωνα πρὸς τὴν αἴτησίν του, ὁ κ. Ἄνδρέας Ἔσς θὰ διωρίζετο ἀγροτικὸς διανομῆς.»

ἌΟ κ. Ἄνδρέας Ἔσς λαμβάνων τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἐγέλασε.

'Ἐπειτα ἐκάθησε καὶ ἔστειλε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν εἰς τὸν Ταχυδρομικὸν Διευθυντὴν.

«Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ

σας διάθεσιν, πλὴν διατελῶν ἤδη δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, δήμαρχος τοῦ Ροσέλ, βουλευτῆς, πρόεδρος τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς νομοθεσίας, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ καθήκοντά μου ὡς ἀγροτικοῦ διανομῆς. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν, ὅπως θελήσητε καὶ διορισθῆ ἂντὶ ἐμοῦ ὁ κ. Ζ.»

ἌΟ δούτιχος ὑπάλληλος ἀπέστειλεν ἀμέσως νέαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Ἔσς ζητῶν συγγνώμην.

ἌΟ κ. Ἔσς ὄχιως διηγεῖται εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι ἂν καμμιά φορὰ τὸ δικηγορικὸν του γραφεῖον δὲν πηγαίνει καλὰ καὶ δὲν ἐκλεγῆ καὶ βουλευτῆς ἠξεύρει. τί ἔχει νὰ κάμῃ.